

Bir Terk Ediliş Hikayesi

Bazı şehirler vardır, siz onları bırakmaya çalışsanız dahi peşinizden gelirler. Siz unuttuğunuzu sanırsınız ancak zaman arsızdır ya, hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkmayı çok iyi bilirler.

Sabah daha altı. Herkes derin bir uykuda. Şehir ise tüm gece uyanık kalmış olduğu halde sessiz, pusuda beklemekte. Bense geçmişin, gece açık bırakmış olduğum camlardan birinden odama sızmış olmasıyla ayaklanmış; o andan itibaren de gözlerimi bir kez daha kapatamamışım. “Gitmek,” diyorum kendi kendime, “peşindekilerden kurtarmıyor seni.”

Evin tüm camları kapalı artık. Üşümem geçmiş, hava yavaş yavaş kendine gelmiş, aydınlanmakta. Odama kendimi kapatmışım, çıkıp da yüzleşme korkusuyla bir ürperti geliyor. Çıkmamak üzerinde bir karar kılıyorum. Geçmişten kaçış uğruna her şeyi göze alabilecek bir umutsuz cesareti var üzerimde, kurtulamıyorum.

Ben şehrimi bırakalı uzun zaman olmuş. Yıl saymayı dahi bırakmışım artık. Hem saysam ne yazar ki? İnsanın geride bıraktığını anarak unutmaları mümkün mü?

Unutmanın en kolay yolunun uykunun anaç ellerine kendini bırakmak olduğuna inanmışım diye tam gözlerimi kapayacağım, kapı çalıyor. O hiç sevmediğim zil sesi birkaç ay önce o kadar rahatsız etmişti ki kulaklarımı, çıkartıp hepten atmaya çalışmışım zili ancak bunu beceremeyip zaten kulak kanatıcı sesi daha da berbat ve çekilmez bir hale sokmuştum. Şimdiyse hayatın beni kendimle baş başa bırakmasının acımasızlığına dayanamayıp uykuya dalmaya çalışırken, adeta bu bozuk zil sesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini bilen biri ısrarla ben kapıyı açana kadar zile basmaya devam ediyor. Ya evde yoksam?

Aşık olunca insan, ya hiç terk etmiyor ya da öyle bir ediyor ki kimseye duyurmadan, kimse bilmeden... Adeta ilk cemrenin düşüşü gibi. Şefkatli bir terk ediş sadece aşkın derin kuyusuna düşmemişlere hastır. İnsanın, ruhunun bir parçasını birine veyahut bir yere bahsettikten sonra ondan ayrılması yumuşak sözlerle gerçekleşebilecek bir ayrılış değildir çünkü.

Yataktan beni aşağı doğru iten zil sesinin durmayacağına ikna olunca kapıya yürüyorum. Arkasında ne var korkuyorum ama olmayan bir cesaretle açıyorum. Paltosunu çoktan çıkarmış, dirseğinin iç tarafındaki çukurda dinlendiriyor; kolu zile doğru duvara yaslanmış, yüzüme pişkin pişkin bir ifadeyle bakıyor. Tam “Ne yapıyorsun burada?” diyeceğim ki ağzımı açmama dahi izin vermeden kendini bir hınçla içeri atıyor.

İnsanın varlığını birine ya da bir yere teslim etmesi, gelecekte yüzleşmesi gerekeceklerinin habercisi gibidir. Yıllarca örmek için uğraştığımız duvarlarımızı yıkıp da ardına geçen insanlara söylenen her gerçek ise, bizim ruhumuzun yitirdiği parçalar.

“Nerede?” diyor sadece. Kaç ay olmuş, onu da saymamışım. Ayrılıkları hatırlamayı sevmem. “Görüşürüz” ler bile can sıkıcı. Tüm yaşanmışlıklardan sonra ne bir “Merhaba” ne de “Nasılsın?” yok. “Masanın üzerinde duruyor.” diyorum; yüzüne bakamıyorum. O da bana bakamıyor galiba. Bakışlarımız kesişmemek için ellerinden geleni yapıyorlar, tüm odada bir oyun başlıyor, hatırlanacak her şey peşimizden geliyor. Yavaş adımlarla masaya yürüyor. Kağıt parçasını eline alıyor. Bu sefer yüzüme bakıyor.

İstanbul’u sevmediğimi sanıyor bazıları, yanılıyorlar da söylemiyorum onlara. Hakkımda bilinen her yanlış düzeltmenin bana kendimden bir şey kaybettirmediği gibi kazandırmadığının da farkına varmışım uzun zaman önce. Oysaki bir şehre ne kadar aşık olunabilecekse o kadar aşıktım ben İstanbul’a. Ancak

hiçbir şehre öylesine aşık olunmayacağı da bir gerçektir. Anılar vardır, hasretle kaplanmış sokaklar, adım attığınızda sizi geçmişe götüren kaldırım taşları...

“Gitmen lazım artık.” diyor. Gözlerim dolu, yüzümde yaşlarımı tutmaya çalışan bir sırıtış, kafamı sallıyorum. “O bavul kapandığı gün, bitti benim için her şey.” diye cevap veriyorum. Sonra dayanamayıp ekliyorum, “Hem sen niye burdasın,” bizi işaret ediyorum, “bu da bitti artık. Telefon çalmaya başladığı gibi kapattım, görmezden gelmeliydin. Unut her şeyi.” Sarf edilen sözler yavaş yavaş kırılan duvarlarımın geri yapılma manifestosu olduğu gibi ben de kendi kendime her tuğlayı koyduğum gibi kırıyorum her şeyi tekrardan. “Geçmiş o kadar kolay bırakmaz seni. Bunu bildiğini biliyorum. Bu kadar yıl geçmiş aradan, yapmadın diye pişman olacağın günleri görmektense, git artık. Ardına kapattığın kapının anahtarının hala girişteki portmantonun ikinci çekmecesinde durduğunu biliyorum. Sen hiçbir şeyi bitirmemişsin, bitirdiğine inandırmışsın kendini.” diyor ve paltosunu giyiyor. Kapıya yönelirken de son bir kez daha ağzını açıyor, “Bırakmadan önce bitirmek lazım.”

İki gün önce kapımın önüne bir gece yarısı bırakılmış mektubun içindeki siyah beyaz fotoğraf ve arkasında yazılı olan “Gel.” bana en ürktüğüm şeyi hatırlattı. Kendimi, şehrimi ve geçmişi. Aşk dedim ya hızlı bir terk edıştır diye, işte bu fotoğraf, benim fotoğrafım, beni şehrimin en sevdiğim yerindeki evime götürüyor. Şimdi olduğumun belki üçte biri yaşındayım, bir elimde bir kitap var, diğerindeyse çaydanlığım. Kapalı gözlerimin ardında gördüğüm bu görüntü enkazımı bir bavula sığdırma çalışması. Elime gelip, ihtiyacım olduğuna inandığım her şeyi tek bir bavula ite kaka koyup, geri kalan her şeyi: tüm albümleri, hediye edilen kitapları, artık hatırlamak istemediğim her şeyi bırakıyorum. Oldukları yerlerde. “Huzurlu bir ev portresi çiziyorum.” diye yalan söylüyorum kendime. Terk ediliş havası duman gibi sarıyor tüm evi.

Sanki bir liste var hayatta, insanın avcunda olan şeyler alt alta yazılı. Zamanla gelenler oluyor, gidenler de. Yeri dolabilenler olduğu gibi dolmayanlar da. İnsan terk ederken, arkasındakilerin hep yeri dolanlardan olduğunu varsaymaya zorluyor kendini. Bu ilk hatamız. Benim ilk hatam. İstanbul’a aşırken, bir anda sanki bu duyguyu beslememe sebep olan her şeyin tek tek yok oluşunu izlemek zorunda bırakılıyorum. Var olan ve her zaman aynı kalacağına inandığım bir düzen var, terazi oynamaya başladıkça bense üzerinde durduğum ipten düşecek gibi oluyorum. Terk etmeye karar verdiğimde ise tüm bunların yerlerinin dolabileceğini sanıyorum. Hata ediyorum.

Saat benden hızlı akmış, öğleyi geçmiş, havaysa kışın gelmesiyle erkenden kararmaya karar vermiş. Şehir bugün benimle birlikte yaşıyor her duyguyu galiba. O da hüznü. Kış geliyor diye mi, yoksa onun da mı geçmişi vuruluyor yüzüne acaba? Kendimi lacivert koltuğuma atıyorum, elimde fotoğraf... Bir an ayaklanacağım sanki, sonra adeta tüm ev beni geri itiyor olduğum yere. Kalmak ve gitmek arasında alengirli bir oyun oynanıyor, biz ne kurallardan haberdarız ne de neyi kaybetmekle göz göze olduğumuzdan. Kafamda hala dedikleri yankılanıyor, “Bırakmadan önce bitirmek lazım.” Öyle bir konuşmuş ki, kendi her şeyi bitirmiş gibi. Hadi ben bitirememişim belki aramızda olanları da o çok mu farklı? Bitirebildiyse madem niye hala geliyor buralara kadar? Anın gerçeğini düşünmemek için onu aklıma getirdiğimi biliyorum. O anahtarın artık ya o çekmecedan çıkıp atılması gerektiğinin ya da çok önce kapanmış bazı kapıları açmasının zamanının geldiğini de.

Şehrimi bırakışımın aniliğine sebep olan olayları sildiğim gibi, insanları da silmişim. Kaçmaya çalıştığımın kendim olduğunun farkında değilim daha o zaman. Kaçamadığımın farkına şu ana kadar varamadığım gibi. Süregelen şeylerin çaresini bavulumu toplayıp geçmişi geçmişte bırakmakta bulmuşum, sorunlara çözüm

olmaya yeter mi sanki? Bir daha elde etmek bu kadar zorken, tek tek itinayla üst üste dizilen koskoca bir hayatı terk etmek, nasıl bu kadar kolay olabilir ki?

“Gitmek, kalmak kadar kolay değil.” diyorum kendi kendime. Fotoğraf bu kez yine elimde. Kim gönderdiyse ismini yazmamış ancak benim kafamda kim olabileceğine dair bir sürü fikir... Bir anda içimden bir ses “Kalk, git.” diyor. Adeta zamanı artık gelmiş, aradan geçen süre tüm acıları ve hayal kırıklıklarımı silebilmek için yetermişçesine.

İlk defa geldiğimde bu şehre, kapıya sokulup uymadığı fark edildiği halde kırılana kadar delikte çevrilmeye çalışılan bir anahtar gibi hissettiğimi hatırladım. Ait olmadığımı damarlarımda hissettiğim halde kendime kaçmak istediğim şeyin hep başkaları olduğuna inandırmaya çalışmamın, kendi kendime oynadığım saçma bir oyun olduğunu. Aşklar bitip tükenmezler, sesimizin evrenin bir yerinde her zaman kalması gibi, bizim onları unutulmaya terk edişimiz hayatlarının sonu değildir çünkü. Bu sefer fotoğrafa iyice ve dikkatle bakıyorum. Çekildiği sene geliyor aklıma. Demek ki tarihleri unutamamışım aslında. Başımda teyzemin ördüğü o kırmızı şapka... Çekmedeki anahtarın açtığı kapının hala ardında, soldan ikinci odadaki gardırobun en üst rafında.

Galiba gitmem lazım artık. Ben kaçtıkça peşimden gelenlerle yüzleşmenin vakti gelmişti. Özellikle de kendimle. Bu sefer bavul yine açılıyor, içine her şey yine düzensizce koyuluyor. İçimde bu sefer bir cesaret var ama umutsuz değil. Bu fotoğraftaki çocuğu hatırlamak, sokağına dönmek için sabırsız. Aşık olduğu İstanbul’u görmek için dayançsız.

Bavul toplu, ışıklar iki kez iki kez kontrol edilmişler kapalılar, tüm fişler çekilmiş. Bir kapı kapanıyor apartmanda şimdi. Çarpışı yankılanıyor. Bavulumu, asansörü olmayan apartmanın merdivenlerinden aşağı doğru hunharca sürüklerken, ilk defa bu merdivenlerde bir şey taşıyor olduğumdan şikayet etmediğimin farkına varıyorum. Uzun zamandan sonra erilecek bir vuslat var ilerde çünkü.

Üzerine kapıyı çektığım bu ikinci evimde bu sefer bir terk edilmiş portresi çizmedim. Bir bekleyen var ancak geri dönüş olacağını bildiği için içi huzur dolmuş. Bambaşka portreler çizmek peşinde. İstanbul’a dönmeden önce tek bir yere daha uğramam gerektiğini hissediyorum.

Bu şehri terk etmeden önce yollarında bavulla koşturarak en sonunda aylardır önünden dahi geçmemiş olduğum apartmana varıyorum. Cebimden apartmanın anahtarını çıkarıyorum. Anahtarını bana verirken, yanında bir de “şehrimize hoş geldin hediyesi” maksadıyla, başkalarında görünce dalga geçtiğimiz anahtarlıklara benzer üzerinde şehrin en önemli yapılarından olan o meşhur demir kulenin minik bir kopyası olan bir anahtarlık vermişti. Anahtar deliğe giriyor, minik demir kule ise her çevrilişte kapıya vurup, eve girme huzurunu anlatan sesler çıkarıyor.

Kokusu asla değişmemiş apartmanın üçüncü katına kadar çıkıp, kattaki tek dairenin kapısını çalmadan, kapının altından bir not bırakıyorum. “Bırakmadan önce bitirmek lazım.” diyorum kağıtta, altında “ben gittim”, yanında da “ama geri döneceğim.” yazılı.

İnsan bazı şehirlere ve geçmişinden kaçamaz. Gitmek, kurtulmak değildir. Kalmaksa gitmek kadar kolay değildir. Aşklar terk edilir, yenileri edinilir ancak bir sokak ismi, bir şarkı ya da bir fotoğraf kadar küçük bir kağıt parçası bile unutulduğuna inanılan şeyleri su yüzüne çıkarıp, her şeyi mahvedebilir. Arsız olan gerçekten zaman mıdır yoksa aşk mı? Yoksa her ikisi de mi arsızlığı benimsemişlerdir? Daha o kadarını bilebilecek kadar duvarlar örüp yıkmadım. Bu bir terk edilmiş hikayesi, zamanın ve aşkınsa hayaleti.

Selin BATURAY

